

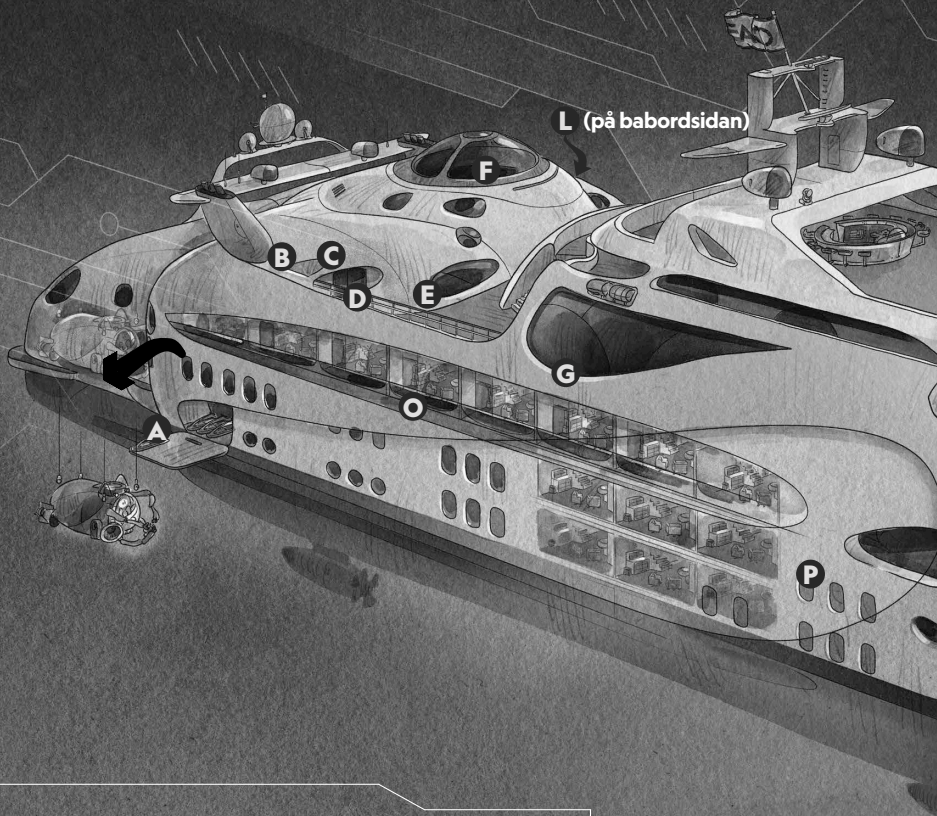

EXPLORER ACADEMY

FALKENS FJÄDER

TRUDI TRUEIT

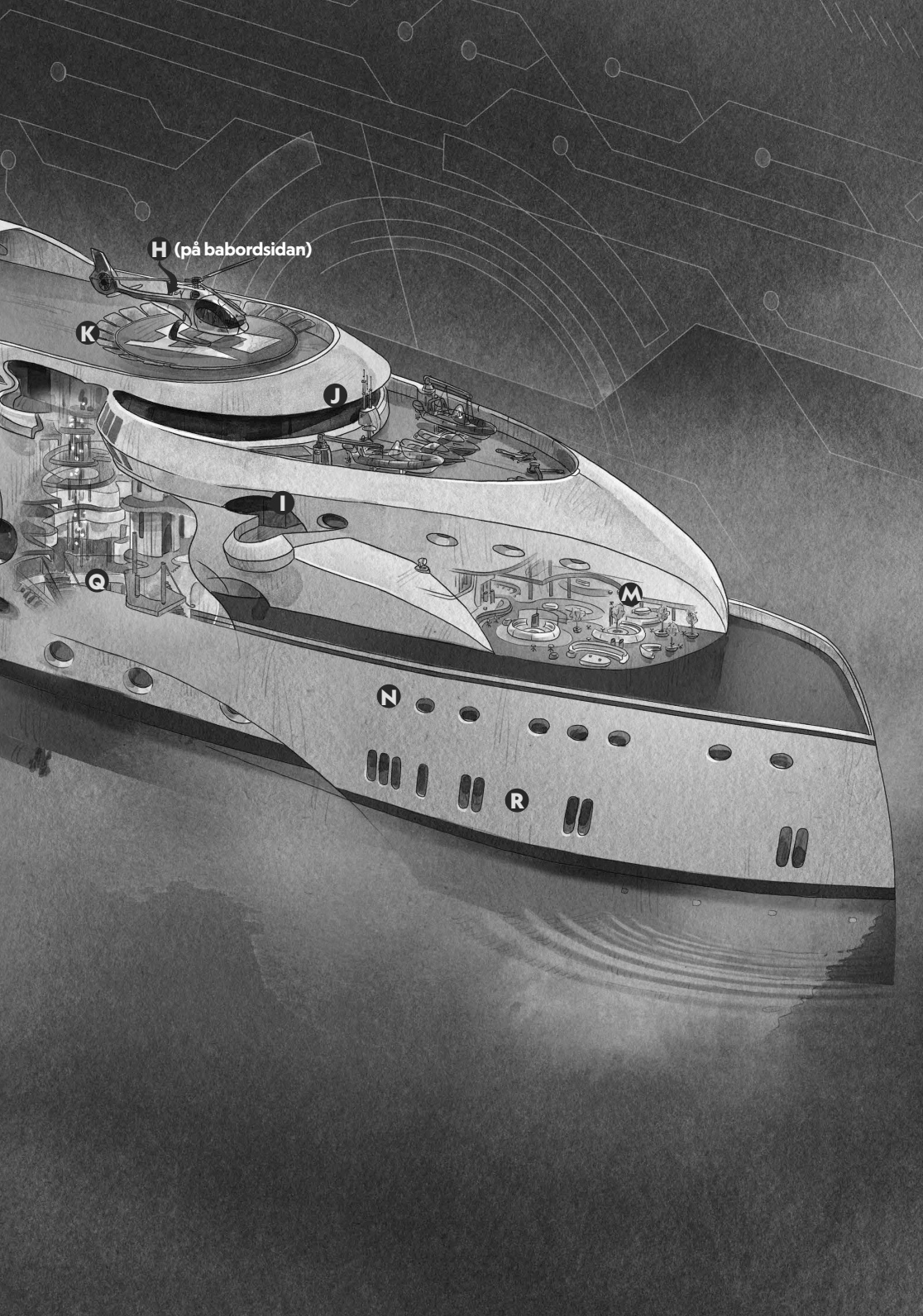
**BONNIER
CARLSEN**

L (på babordsidan)

KARTA ÖVER FARTYGET ORION

A Akvatiska avdelningen	J Kommandobrygga
B Lärarrum	K Helikopterplatta
C Sjukstuga	L Lärarnas hytter
(på babordssidan)
D Mötesrum	M Sällskapsrum
E Klassrum	N Besättningens hytter
F Observationsdäck	O Utforskarnas hytter
G Bibliotek	P Mini-CAVE
H Kök/matsal
(på babordssidan)	Q Ljuskård
I Laboratorier	R Förråd/kontrollrum

H (på babordsidan)

K

J

I

G

M

N

R

**DE OMÖJLIGA UPPDRAGEN ÄR DE
ENDA SOM ÄR FRAMGÅNGSRIKA.**

—Jacques Cousteau (1910–1997)

64.1265° N | 21.8174° W

NATIONAL
HARBOR
MARINA,
MARYLAND,
USA

► **ETT HUVUD** med en tjock gungande tofs dök upp runt hörnet till hytt 202. ”Har du inte packat upp än?”

”Snart klar.” Cruz log osäkert. Hjärtat hoppade över ett slag när han sträckte sig efter den sista saken i resväskan: ett runt kolfiberpaket. Han hoppades att det som låg däri inte var trasigt, men det var det antagligen. Hur skulle det inte kunna vara det?

Om globen inte hade skadats när Lani plockade isär den hade den garanterat tagit skada av färden med postdrönare från Hawaii. Cruz petade varligt på den skumplastliknande kolfiberbollen tills förseglingen gick upp och han kunde öppna den. Befriad från sin kokong såg den handflatsstora silvergloben ut att vara oskadd. Fast det skulle Cruz inte veta säkert förrän han rörde vid den och hologramvideon med hans mamma och honom själv som litet barn på stranden dök upp. Samtidigt som han nynnade ”Here comes the sun” ställde han globen på nattdrucksbordet, mellan lådan med några av hans mammas saker och Mell, hans egen bidrönare. Cruz tvekade. Det här var nog inte rätt tillfälle att ta reda på om videospelningen var förstörd. Om den var det skulle Lani säga att det var ett dåligt omen, ett tecken på att resan med *Orion* var dödsdömd. Cruz var inte skrockfull men han kunde ändå inte riktigt förmå sig att trumma på globen med fingret.

Hans kompis Sailor York, som var med i samma team som han, såg sig omkring i Cruz hytt. ”Ni fick ett hörnrums igen. Coolt! Bryndis och jag bor i andra änden av korridoren. Är inte hytterna som att man ser dubbelt?”

Det låg något i det hon sa. I princip allt i den mysiga hytten fanns i två uppsättningar – två breda sängar, två identiska blåvitrandiga täcken med prydnadskuddar på, två vita nattduksbord, två byråar som stod intill varandra, ett par marinblå fåtöljer – med varsin pingvinkudde – och två små skrivbord med stolar till. Cruz älskade sitt skrivbord. Det var gjort av polerad blå lapisgranit, och den safirblå stenen med guldgula och vita prickar påminde Cruz om bilder av Vintergatan. På båda skrivbordena stod ett vikt papper, nästan som ett minitält, från Explorer Academys rektor Regina Hightower. Hon hade skrivit nästan exakt likadana meddelanden till Cruz och rumskompisen Emmett Lu där hon önskade dem en spännande, lärorik och livsomvälvande resa. Men Cruz såg att hans meddelande innehöll ytterligare ett par rader som inte fanns i Emmetts. Under sin signatur hade Hightower lagt till sitt privata mobilnummer. *Om du skulle behöva något*, hade hon skrivit bredvid det, och sedan: *Var försiktig*.

Skolans rektor var en av få som visste om Cruz personliga uppdrag. Han var nämligen på jakt efter en formel som hans mamma hade utvecklat strax innan hon dog. Petra Coronado hade upptäckt ett serum som kunde återskapa mänskliga celler – ett genombrott som kunde ha botat hundratals sjukdomar. Som forskare i Syntesen, Sällskapetets topphemliga forskningsavdelning, hade hon upptäckt formeln när hon arbetade med en smärtstillande medicin på uppdrag av läkemedelsföretaget Nebulosan. Då Nebulosan fick reda på att hon skapat något som gick långt utanför det de ville ha beordrade de henne att förstöra serumet och formeln. ”Läkemedelsföretag tjänar miljarder på att sälja mediciner, och det sista de vill är givetvis att folk inte ska behöva deras produkter”, hade hon sagt i den digitala hologramvideon.

Cruz mamma hade pressats att gå med på Nebulosans villkor, men innan hon gjorde det graverade hon in formeln i en bit svart marmor och delade den i åtta bitar som hon gömde runt hela världen. Eftersom hon var orolig att hennes liv kunde vara i fara gjorde hon sin anteckningsbok som ett hologram till Cruz med ledtrådar om hur han skulle kunna hitta delarna. Kort efteråt dog hon i en mystisk brand i sitt laboratorium, ett dödsfall som man sa var en olycka. Det var först nyligen som Cruz

upptäckte att hans mammas död inte hade varit någon olycka. Och dessutom, vilket var värre: att Nebulosan bar skulden.

När Cruz följde den första ledtråden kom han fram till att den första formeldelen låg gömd i botten på hologramprojektorn hemma på Hawaii. Hans bästa kompis, Lani Kealoha, tog bort bottenplattan på globen och mycket riktigt låg stenbiten där.

Den svarta marmorbiten, som hade delar av siffror och symboler inetsade med laser, hängde nu i en snodd runt Cruz hals. Stenen hade formen av en tårtbit och var inte bredare än ett par centimeter längs den rundade kanten. Den såg ut som en pytteliten pusselbit från ett runt pussel.

Med två knoppar på den högra sidan och en rund inbuktning på den vänstra var det uppenbart att den passade ihop med två andra delar. Det hade varit fantastiskt att hitta den men Cruz visste att det var en lång väg kvar för att få ihop hela cirkeln med formeln. Och så var det Nebulosan. De fanns fortfarande där ute någonstans och ville fortfarande se till att han inte lyckades. Som en extra försiktighetsåtgärd hade Hightower förbättrat säkerhetsanordningarna ombord på *Orion*, och bland eleverna var det bara Emmett och Sailor som visste om Cruz uppdrag.

Sailor såg sig omkring i hytt 202. Hennes mörka ögon svepte förbi dörren som gick till däck utaför, vidare till garderoben och så till den stängda badrumsdörren. "Mår Emmett ...?" Hon stack ut tungan och pekade på munnen i en gest som alla visste betydde att man kräktes, oavsett varifrån i världen man kom.

"Illa? Nix. Än så länge går det bra. Han gick upp på däck fyra för att kolla in tekniklabbet. Oss emellan tror jag att han behöver hjälp med Lumagine."

”Håller han fortfarande på med det där tankekontrollstyget? Har han inte gjort typ tjugo försök nu?”

”Tjugosex, faktiskt. För Emmett är det ingenting. Det tog honom femtiosju försök att uppfinna känslolasögonen.”

”Det är vad min mamma skulle kalla extrem aldrig-släppa-taget-uthållighet.”

Cruz såg att Sailor hela tiden höll ena handen mot väggen som om hon var orolig att en våg vilken sekund som helst skulle få båten att kapsejsa. ”Han tog med sig en extra bunt med sjösjukeband. Han har säkert inget emot att du lånar ett...”

”Det är lugnt”, sa hon, men hon höll handen kvar mot väggen.

”Det tar några dagar att få sjöben”, sa han. Under de senaste sju – nästan åtta – år som Cruz bott på Hawaii hade han tillbringat större delen av tiden i eller på vattnet. Han visste att det kunde ta ett tag att vänja sig vid de gungande rörelserna på ett hundratio meter långt fartyg som *Orion*, men han var övertygad om att alla i hans team skulle anpassa sig. De hade ju redan fått öva lite i skolans CAVE-sal – simulatorn för datoranimerade virtuella upplevelser.

”Taryn sa att det finns snacks i köket”, sa Sailor. ”Vi har några minuter på oss före mötet. Ska vi ta nåt på vägen?”

Cruz var lite hungrig. ”Visst. Ett ögonblick bara.” Han stängde resväskan och gick till garderoben för att ställa in den där.

”Vad är det här?” Sailor tog upp ett vykort som låg på Cruz skrivbord.

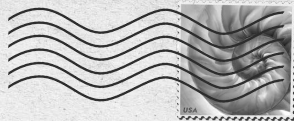
”Det är från min faster.”

Hon rynkade pannan. ”Hur vet du det? Hon har ju inte skrivit sitt namn på det. Det står ’Börja med Pearys följeslagares födelseår’ och sen en massa siffror.”

”Det är en lek vi håller på med. Marisol skickar kodade meddelanden på vykort. Jag avkodar dem med hjälp av böcker, konst eller musik eller vad det nu är som ledtrådarna leder till.”

”Coolt! Vad betyder det?”

VYKORT

***Börja med Pearys
följeslagares
födelseår.***

*39-5-20-58-18-19-19-10-2
18-19-136-18-4-9*

***Cruz Coronado
Explorer Academy
Orion***

”Vet inte än. Du får gärna hjälpa till att avkoda det om du vill.”
Hon himlade med ögonen. ”Om jag bara visste var jag ska börja.”
Cruz gick bort till balkongdörren och låste den. ”Regel nummer 1:
Börja alltid med bilden.”

Sailor vände på kortet. Bilden föreställde ett runt havsdjur. Det spräckliga brunvita huvudet och de gräddvita tentaklerna stack ut ur ett runt skal med vågiga ljusbruna och vita ränder. ”Det här djuret känner jag igen”, utbrast hon. ”Det är en bläckfisk av nåt slag, men jag kommer inte på namnet... Inte en eremitkräfta...”

”Nautilus.”

Hon knäppte med fingrarna. ”Just det!”

Cruz flinade. ”Och vilken bok eller låt kan du som har en naut...”

”*En världsomsegling under havet.* Kapten Nemos ubåt heter *Nautilus.*”

Han skrattade. ”Jag sa till Marisol att hon måste göra ledtrådarna svårare.” Cruz tog sin datorplatta och stack den under armen. Han nickade mot vykortet. ”Ta med det.”

När de lämnade hytten låstes dörren automatiskt bakom dem. Cruz gick åt höger och följde Sailor genom den trånga korridoren. En lång och kraftig säkerhetsvakt i svart overall stod vid hissen. På hennes id-bricka stod det *K. Dover*. De hejade på varandra, men hennes blick dröjde sig kvar lite längre på Cruz än på Sailor. Dover nickade med sitt rödblonda huvud mot honom som för att säga: *Så det är dig jag är här för*. Cruz hade trott att det skulle kännas tryggare med den förstärkta säkerheten ombord, men än så länge kände han sig bara utpekad.

Bortom hissen mynnade korridoren ut i en solig ljusgård. På andra sidan av fartyget låg lärarnas hytter. Hans faster Marisols hytt var den andra dörren på vänster sida. Inte *vänster*, rättade han sig, *babord*. Han måste börja tänka i båttermen. Fören var framdelen på båten och aktern var bakkdelen. Man gick förut till fören och akterut till aktern. Om man stod med ansiktet mot fören kallades höger sida för styrbord och vänster sida för babord. I varsin ände av den runda ljusgården snirklade sig två ståtliga trappor med utmejslade mässingsräcken upp till sällskapsrummet på däck tre. Det öppna sällskapsrummet hade gott om sittplatser: stora röda och blå fåtöljer stod fyra och fyra så att man kunde hänga där med sina kompisar, men där fanns även stolar med raka ryggstöd vid högre bord om man ville sitta och göra läxorna. En gigantisk teveskärm fyllde hela den bakre väggen. De andra tre väggarna var av glas och genom dem hade man en fantastisk utsikt över det område där *Orion* befann sig för tillfället. Just nu tog sig fartyget fram genom det dunkla blå-gröna vattnet i Chesapeake Bay. Citron-, lime- och apelsinträd stod i stora krukor på var sida om dörrarna ut till fördäck. Frodiga gröna grenar hängde tunga av mogen frukt. Cruz sträckte sig efter en citron, helt säker på att den var konstgjord.

”Se till så att inte Kristos, kocken, ser att du gör så där. Annars lär du få diska i flera månader.”

Cruz snodde runt och fick syn på en ung man i marinblå tröja och matchande byxor. ”Jag ... Jag ville bara kolla om de var riktiga”, hasplade han ur sig.

”Jag gjorde exakt samma sak när jag var ny ombord”, sa mannen med australiensisk accent. ”Om du tycker att det här är häftigt ska du kolla in den hydroponiska trädgården på observationsdäck. De flesta av grönsakerna vi äter här är det Kristus som odlar.”

”Jag vet!” sa Sailor. ”Tror du att Kristus skulle låta mig hjälpa till att ta hand om växterna? Jag saknar trädgården där hemma.”

”Det skadar väl aldrig att fråga.” Mannen gned sig på hakan och de smaragdgröna ögonen i kameleonten på hans ring glimmade till mot dem. ”Anar jag lite nyzeeländska där möjligen?”

Sailor log brett. ”Jag är från Christchurch i Nya Zeeland.”

”Och jag är född och uppvuxen i Melbourne.”

”Coolt! Jag heter Sailor York, och det här är Cruz Coronado. Vi är utforskare.”

Mannen drog handen genom sitt ostyriga ljusbruna hår. ”Tripp Scarlatos. Marinbiolog, vattensportinstruktör och *Ridley*-kapten.”

”Mini-ubåten?” Cruz spetsade öronen. ”Är det du som kör mini-ubåten?”

”Japp. Bästa jobbet på *Orion*. Nu är jag faktiskt sen till ett möte med Legrand och han gillar inte att behöva vänta, men det vet ni säkert redan. Tjaba!”

När Sailor och Cruz gick förbi vaktkuren bredvid purserns kontor la Cruz märke till en kraftig vakt med tjock mörk mustasch och en guldring i örat. På id-brickan som satt på hans breda bringa stod det *J. Wardicorn*. Han kastade en blick på dem men varken log eller nickade. När de gick vidare genom korridoren till köket och klassrummen kunde Cruz känna hur vaktens blick brände i ryggen – ännu en som granskade honom.

Sailor tittade på vykortet medan de gick. ”Vem är Pearys följeslagare?”

”Den kan jag faktiskt.” Cruz hade precis läst klart en bok om utforskare – en bok som Marisol hade lånat ut till honom. En slump? Knappast. ”Det är Matthew Henson. Han var den första afroamerikanska utforskaren som tog sig till Nordpolen. Henson var med på flera av Robert Pearys expeditioner och det var så han fick sitt

smeknamn – 'Pearys följeslagare.'” Han kastade en blick på henne.
”Läs ledtråden igen.”

”Börja med Pearys följeslagares födelseår.”

”Okej, alltså måste man ta reda på vilket år Henson var född och sen gå till boken *En världsomsegling under havet* och leta upp första gången det året nämns. När man väl har hittat det måste man börja räkna bokstäverna enligt det som står på vykortet. Det är det raden med siffror betyder. Ser du att första siffran är trettionio? Det betyder att bokstaven man vill ha ska vara den trettionionde efter födelseåret.”

”Jag fattar”, sa Sailor. ”Nästa siffra är fem, så då ska man hitta den femte bokstaven efter det året och så vidare tills det har blivit ett ord.”

”Precis.”

”Och jag slår vad om att varje rad med siffror motsvarar ett ord i meddelandet.”

”Just det.”

Hon sken upp. ”Får jag avkoda det?”

Cruz såg att det var en kort fras och Marisol skrev aldrig något personligt i sina vykort, så varför inte. ”Varsågod.”

Nu var de framme vid ingången till köket. Cruz höll upp sitt guld-färgade Organisk synkroniserings-armband, OS-bandet, mot övervakningskameran för att öppna dörren. Precis innanför matsalsdörren stod det diverse korgar fulla med frukt, energibars och andra snacks på ett sidobord. Sailor tog ett äpple. Cruz valde en liten påse med torkad frukt och nötter. De tog sina snacks och gick vidare till mötesrummet längre bort i korridoren. Emmett var redan där. Han hade hållit tre platser åt Sailor, Cruz och Bryndis. Cruz lät Sailor få den första stolen och satte sig på den andra, som också råkade vara bredvid Dugan Marsh.

Trots att de hade tränat ihop på skolan och var i samma team, Cousteau-teamet, så höll Cruz lite distans till Dugan. Killen från Santa Fe, som delade rum med Ali Soliman, hade redan från början gjort klart att Cruz enligt hans åsikt inte hörde hemma där. Dugan

fällde ofta elaka kommentarer om att Cruz behandlades bättre än de andra eftersom hans faster var deras antropologilärare. Det var inte sant. Om något såg Marisol till att Cruz fick jobba hårdare så att han kunde visa vad han gick för. Men det hindrade inte Dugan från att pika Cruz så snart han fick chansen. Inte hade det blivit bättre heller av att Cruz vann över Dugan i Legrands hinderbanetävling – ARC:n – under lektionen i kondition och överlevnadsträning. Men kanske kunde de få en nystart nu när de var på båten? Cruz ville gärna försöka. ”Hur är läget, Dugan?”

”Underbart”, sa Dugan lika entusiastiskt som en sjuk snigel.

Cruz öppnade påsen med frukt- och nötblandning och höll fram den mot sin lagkamrat.

”Så man får äta här inne nu?” snäste Dugan. ”Eller har du fått din faster att ändra reglerna bara för dig?”

Där kom den andra spydigheten. Cruz behövde inte en tredje sarkasm för att inse att Dugan inte var intresserad av att börja om på nytt. Han vred stolen mot ett fredligare territorium, det vill säga Emmett. När Cruz såg sig omkring kunde han inte upptäcka någon skylt där det stod FÖRBJUDET ATT ÄTA. Trots det la han påsen i knät och stoppade snabbt i sig en näve frukt och nötter ifall Dugan ändå hade rätt.

Cruz försökte fråga Emmett om hur det gick i tekniklabbet, men med munnen full lät ”Hur gick det i tekniklabbet” mer som ”Hu ikte i tenibabbet?”

En förbryllad Emmett stirrade på honom i några sekunder medan hans känsloglasögon ändrades från att vara som vanligt – gröna, tjocka och stabila ovaler – till en böljande ström av havsskum och safirblått. ”Aha, nu fattar jag. Inte så bra. Nanoprocessorerna synkar när jag kör datorsimuleringarna, men när jag testar det på människor kan jag inte få tyget att svara mot hjärnbarkens funktionella rekonstruktionskommandon – eller ens grundläggande pigmenteringsändringar, för den delen.”

”Inget händer, alltså?”

”Det var ju det jag sa.”

Cruz skulle precis försäkra Emmett om att han nog snart skulle lösa det när Sailor lutade sig fram mot honom bakom Emmetts rygg. ”Klart!” Hon höll hårt i plattan och vykortet. ”Henson föddes 1866 och som tur var behövde jag inte läsa länge – 1866 är det andra ordet i boken. Varsågod.” Hon gav vykortet till Cruz.

Han såg att hon hade gett varje siffra en bokstav, precis som han sagt att hon skulle göra. Marisols meddelande löd: *Välkommen ombord.*

”Tack för att jag fick vara din dechiffrerare”, sa Sailor. ”Superskoj, ju.”

”Det var så lite.”

”God eftermiddag, utforskare!” Taryn Secliff kom infarande i rummet.

Taryn var klassens kontaktperson och gruppens ”mamma”. Hon gav råd, hjälpte till att lösa problem och såg till att alla var där de skulle vara

och gjorde vad de skulle göra.

När Taryn gick förbi Cruz såg han att hon hade Hubbard, sin west highland white terrier, i hälarna. Den lilla hunden hade på sig en knallgul flytväst. Taryn satte sig vid bordets kortända. Hon såg på var och en av dem. ”Hur har ni det? Känner ni er hemmastadda? Börjar ni få lite sjöben? Är ni sugna på att utforska världen?”

Cruz knuffade till Emmett, nickade mot den tomma stolen mitt emot honom och viskade: ”Bryndis är inte här.”

Bryndis Jónsdóttir, den femte medlemmen i Cousteau-teamet, hade räddat Cruz när han blev oskyldigt anklagad för att ha fuskat och relegerades från skolan. Hennes detektivarbete

avslöjade att det var Renshaw McKittrick, en annan medlem i teamet, och inte Cruz som hade hackat sig in i träningsprogrammen till CAVE:en och ändrat dem. Cruz hade Bryndis att tacka för mycket. Dessutom gillade han henne skarpt. Och nu började han tro att hon kanske gillade honom lite också.

Emmett och Cruz såg på varandra. Borde de säga något om Bryndis?

Taryn harklade sig vilket var signalen att de skulle sätta igång. ”Jag har äran att å Explorer Academys lärarkollegiums, personals och besättnings vägnar hälsa er välkomna ombord på *Orion*, skolans flaggskepp. Under den tid ni har kvar hos oss kommer det här att vara ert hem. Och därför förväntar vi oss att ni behandlar det väl. Håll ordning i era hytter och i sällskapsrummet. Vi förväntar oss också att ni följer samma regler som på själva skolan. Ingen får lämna båten utan tillstånd eller utan vuxet sällskap, inga besökare ombord om inte tillstånd har getts i förväg och alla frågor som rör rumskompisar, teammedlemmar, lärare, läxor, hälsa och vad det nu kan vara tar ni med mig. Ni har nästan hela fartyget till ert förfogande, så om ni inte redan har hunnit gå runt överallt och träffat besättningen rekommenderar jag att ni gör det när vi är klara här. Några frågor?” Taryn såg på dem. ”Inte? Då fortsätter vi. Andra punkten på dagordningen: Lektionerna börjar imorgon klockan åtta i Manatklassrummet, som ligger två dörrar längre bort i korridoren.”

Några stön hördes – det högsta från Dugan.

Taryn snörpte på munnen. ”Det här är ingen semesterresa. När vi är ute till havs förväntas ni följa samma schema som på skolan. Första lektionen är naturskydd följt av antropologi, kondition och överlevnadsträning, biologi, världsgeografi och journalistik. När vi ligger i hamn är lektionerna inställda.” Alla började jubla, men Taryn höll upp ena handen. ”Bli inte alltför upphetsade – det är för att era lärare och gästinstruktörer kommer att ge er uppdrag som ni ska klara av på land. Ni får veta mer om det längre fram, men förvänta er inte särskilt mycket fritid. Några frågor? Inte? Då går vi vidare. Tredje punkten...”

Nu kunde inte Cruz hålla sig längre. Han räckte upp handen. ”Taryn, Bryndis är inte här.”

”Det stämmer”, sa hon lugnt. ”Som jag sa, tredje punkten...”

Cruz tog ner handen. Borde inte deras kontaktperson vara mer orolig över att en utforskare saknades? Tänk om Bryndis hade gått vilse? Eller var sjuk? Eller hade fallit överbord?

Taryn reste sig och gick mot en dörr. Hon tog tag i dörrhandtaget och öppnade dörren på vid gavel. ”Er officiella Explorer Academy-klädsel!”

Cruz satte andan i halsen. Bryndis! Den långa, ljushåriga isländskan stod i dörröppningen med ena benet böjt som en fotomodell. Hon hade en ljusgrå jackliknande tröja med dragkedja, hög krage och mörkgrått tyg på axlarna och muddarna. På framsidan av tröjan satt fyra diagonala fickor – två på bröstet och två i höfthöjd. Ovanför den övre högra fickan satt en svart rektangel med bokstäverna *EA* i guld. Till vänster på kragen satt en knapp eller nål som såg ut som planeten jorden. Raka byxor i ljusgrå och mörkgrå nyanser matchade tröjan. En T-shirt med halvhög krage stack fram ovanför tröjan. Från lillfingret dinglade ett par runda bronsfärgade solglasögon som påminde om staplade kugghjul till någon maskin.

En leende Bryndis gick in i mötesrummet och efter henne kom två kvinnor. Den första såg ut att vara några år äldre än Marisol. Hon hade på sig en vit labbrock, ljusblå skjorta med buttondownkrage, svart knälång kjol och vita arbetskor. Hon höll i en datorplatta som var dubbelt så stor som utforskarnas standarddatorer. Den andra kvinnan, som var i Taryns ålder, släntrade in i slitna jeans, en blekrosa T-shirt och röda flip-flops. Hon hade knutit en tigerrandig sjal runt huvudet och stoppade ner handen i en påse med rosa gelégodis.

”Utforskare, får jag presentera vår tekniklabbsföreståndare Fanchon Quills och hennes assistent Sidril Vanderwick”, sa Taryn. ”De är hjärnorna bakom mycket av den teknik som finns i era kläder och är här för att förklara mer om hur den fungerar. Fanchon?”

Cruz vred huvudet mot kvinnan i labbrock. Hennes brunblonda hår var samlat i en så hårt åtdragen knut att kinderna spändes bakåt.

”Tack, Taryn”, sa kvinnan med tigersjalen runt huvudet.

Cruz hajade till. Var *det* Quills? Hon som såg ut som en collegestudent på väg till stranden och som åt godis?

”Säg Fanchon, är ni snälla.” Quills satte ner godispåsen på bordet så att hon kunde gestikulera mot Bryndis. ”Er skoluniform använder sig av den allra senaste tekniken. Tyget är utvecklat av våra egna forskare i Sällskapet. Det är designat för att hålla er svala i varmt klimat och blockerar 99,9 procent av solens skadliga strålar. Det är vattenavvisande, insektssäkert, reptilsäkert och antibakteriellt. I den nedre vänstra fickan finns en liten laddningsport.” Bryndis drog upp fickans dragkedja och tog ut en liten kontakt. ”Den gör om kroppsvärmen till elektricitet för att ge ström till datorplattan, mobiltelefonen eller andra enheter.”

”Såg du det där?”

Cruz stötte till Emmett på axeln.

”Jag såg. Jag såg.” Emmetts glasögon var som ett kalejdoskop i hyperdrift.

”Notera EA-nålen högst upp till höger”, fortsatte föreståndaren för tekniklabbet.

”Det här är ert kommunikationssystem. Tryck bestämt på den en gång och meddela sen vilka ni är och vem ni vill kontakta.

Ni kan nå en person i besättningen, en utforskare, en lärare eller nån med en likadan nål inom en omkrets av fyra mil. Signalen kan förstas förstärkas om det behövs. Om ni trycker två gånger på EA-nålen kan den översätta det som sägs, vilket gör att ni kan förstå och tala mer än sextusen språk. Nålen med jorden på aktiverar ert personliga gps-system.” Bryndis tryckte på den runda blågröna nålen till

vänster på kragen. Genast for en holografisk bild av däck tre ut framför henne!

Cruz påse med torkad frukt och nötter föll i golvet.

”Med den här kan ni hitta nästan var som helst i världen”, förklarade Fanchon. ”Den holografiska kartan innehåller även AR-funktioner, som museer, historiska platser, restauranger eller i princip vad ni vill. När ni rör er kommer kartan och det som visas att förändras utifrån er position. Den här vyn är det offentliga läget. Ta på er solglasögonen om ni vill byta till privat läge så att bara ni kan se det som visas.”

Bryndis satte på sig de kugghjulsliknande solglasögonen och genast försvann hologrambilden. ”Jag ser allt perfekt”, bekräftade hon. Glasen i glasögonen såg häftiga ut även om Cruz undrade om Bryndis kunde se den verkliga världen lika bra som den virtuella.

”Nu får ni gärna ställa frågor.” Fanchon Quills blickade ut över rummet. De vanligtvis så frågvisa utforskarna hade tappat målföret totalt, inklusive Cruz.

”Inte en enda fråga?” Taryn höjde på ögonbrynen. ”Kom igen. Det är nu ni ska ställa frågor, inte när ni är ute på uppdrag. Ut med språket!”

”Voff!” skällde Hubbard.

Alla fnissade.

”I era plattor finns den fullständiga bruksanvisningen till hur skoluniformen fungerar och om all teknik”, förklarade Taryn. ”Läs den noga.” Hon såg rakt på Cruz. ”För en vacker dag kan de här kläderna rädda era liv.”

Cruz förstod. För bara några dagar sedan hade han varit närmare döden än någonsin.

Malcolm Rook, Explorer Academys bibliotekarie, hade i hemlighet arbetat för Nebulosan. Han hade hotat Cruz och Cruz pappa med ett laservapen inne på specialavdelningen i skolans bibliotek och haft för avsikt att först stjäla hologramanteckningsboken och sedan döda Cruz och hans pappa. Det hade han kanske lyckats med också om inte Cruz hade fått Mell att gå till attack i allra sista sekund. Den trogna drönaren hade stuckit Rook upprepade gånger med gadden vilket fick honom att missa, och lyckligtvis snuddade lasern bara vid Cruz arm. Cruz drog upp

höger ärm på T-shirten några centimeter. Det lilla ovala märket efter brännsåret på höger överarm var nästan borta.

Nu ställde sig alla på led för att få sin skoluniform. Cruz reste sig också och väntade bakom Emmett. Men samtidigt som hans tjugotvå klasskamrater bubblade av upphetsning var Cruz tyst. Han kände sig orolig. Fanchon hade sagt att deras kläder stod emot allt: vatten, sol, insekter, reptiler och till och med bakterier. Men hon hade utelämnat en väldigt viktig sak.

Den var inte skottsäker.